

פרשת במדבר סיני התשפ"ד

ari.kahn@biu.ac.il

הרב ארי דוד קאהן

1. תלמוד בבלי מסכת מגילה דף לא עמוד ב

תנא רבי שמעון בן אלעזר אומר עזרא תיקן להן לישראל שיהיו קורין קללות שבתורת פהנים קודם עצרת ושבת השנה תורה קודם ראש השנה מאי טעמא אמר אבני ואיתימא ריש לקיש כדי שתכלה השנה וקללותיה. בשלמא שבת השנה תורה איפא כדי שתכלה שנה וקללותיה אלא שבתורת פהנים אטו עצרת ראש השנה היא אין עצרת נמי ראש השנה היא דתנן ובעצרת על פירות האילן.

2. פסיקתא זוטרותא על שמות פרק יט פסוק ב

ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני. [והלא כבר נאמר באו מדבר סיני (פסוק א), אלא] מקיש נסיעתן מרפידים לביאתן מדבר סיני, מה ביאתן למדבר בתשובה לקבל התורה, אף נסיעתן מרפידים בתשובה: ויחנו במדבר. נתנה תורה במדבר בפרהסיא מקום הפקר, כל הרוצה לקבל יבא ויקבל:

3. מכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מסכתא דבחדש פרשה ג

ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם (שמות כ"ד:י) – אכל לא שמענו מהיכן קרא באזניהם... רבי ישמעאל אומר: בתחלת הענין, מה הוא אומר? "ושבתה הארץ שבת לי". שש שנים תזרע שדך, ושש שנים תזמר פרמך, ואספת את תבואתה" (ויקרא כ"ה:ב-ג). שמטים ויובלות, ברכות וקללות. בסוף הענין מה הוא אומר? "אלה החקים והמשפטים והתורות" (ויקרא כ"ו:מ"ו). אמרו: "מקבלינו אנו עלינו!" כיון שראה שקבלו עליהם, נטל הדם וזרק על העם, ושנאמר: "ויקח מלשה את הדם, ויזרק על העם" (שמות כ"ד:י). אמר להם: "הרי אתם קשורים, ענובים, תפוסים! מחר באו וקבלו עליכם המצוות כולן!"

4. תוספות מסכת מגילה דף לא עמוד ב

קללות שבת כ"קודם עצרת ושבת השנה תורה קודם ראש השנה... ועוד קשיא לפי סברתו אמאי אין קורין האזינו קודם ר"ה שהרי גם שם יש קללות מזי רעב ולחומי רשף לכך נראה לי הטעם שאנו מחלקים אותן לפי שאנו רוצים להפסיק ולקררות שבת אחת קודם ר"ה בפרשה שלא תהא מדברת בקללות כלל שלא להסמיך הקללות לר"ה ומטעם זה אנו קורין במדבר סיני קודם עצרת כדי שלא להסמיך הקללות שבבחוקותי לעצרת,

5. במדבר פרק א פסוק א - ד (פרשת במדבר)

(א) וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר: (ב) שאו את ראש כל-עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל-זכר לגלגלתם: (ג) מבו עשרים שנה ומעלה פליצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן: ... (יט) כאשר צוה ה' את משה ויפקדם במדבר סיני: ס (כ) ויהיו בני-ראובן בכר ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לגלגלתם כל-זכר מבו עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: ... (מט) אך את-מטה לוי לא תפקד ואת-ראשם לא תשא בתוך בני ישראל: (נ) ואתה תפקד את-הלויים על-משפח העדת ועל כל-בלי ועל כל-אשר-לו המה ישאו את-המשפח ואת-כל-בלי ויהם ישרתהו וסביב למשפח יחנו: (נא) ובנסע המשפח יורידו אתו הלויים ובחנת המשפח יקמו אתו הלויים והגר הקרב יומת: (נב) וחנו בני ישראל איש על-מחנהו ואיש על-דגלו לצבאתם: (נג) והלויים יחנו סביב למשפח העדת ולא-יהיה קצף על-עדת בני ישראל ושמרו הלויים את-משפח משפח העדות:

6. במדבר פרק ב פסוק לב - לג (פרשת במדבר)

(לב) אלה פקודי בני-ישראל לבית אבתם כל-פקודי המחנות לצבאתם שש-מאות אלה ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים: (לג) והלויים לא תפקדו בתוך בני ישראל כאשר צוה ה' את-משה:

7. במדבר פרק ג

(ה) וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ו) הַקִּרְבֹּב אֶת־מִטֵּה לֹוִי וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְשָׂרְתוּ אִתּוֹ: (ז) וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתּוֹ וְאֶת־מִשְׁמַרְתָּ כָל־הַעֲדָה לִפְנֵי אֶהְל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: (ח) וְשָׁמְרוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי אֶהְל מוֹעֵד וְאֶת־מִשְׁמַרְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: (ט) וְנִתְּתָה אֶת־הַלְוִיִּם לְאֶהְרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִים נְתוּנִים הַמָּה לֹו מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (י) וְאֶת־אֶהְרֹן וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקֹד וְשָׁמְרוּ אֶת־כִּהֻנָּתָם וְהִזָּר הַקִּרְבֹּב יוֹמֵת: פ (יא) וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יב) וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל־בְּכוֹר פֶּטֶר רֶחֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּים: (יג) כִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיוֹם הַפִּתּוֹי כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הַקְּדֹשִׁתִי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲדָם עַד־בְּהֵמָה לִי יִהְיוּ אֲנִי ה': ... (מא) וְלִקְחָתָ אֶת־הַלְוִיִּם לִי אֲנִי ה' תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבִנְיָ יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת הַלְוִיִּים תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבִהֵמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מב) וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֹתוֹ אֶת־כָּל־בְּכוֹר בְּבִנְיָ יִשְׂרָאֵל: (מג) וַיְהִי כָל־בְּכוֹר זָכָר בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנוֹ־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה לַפְּקוּדֵיהֶם שְׁגִיִּים וְעֹשָׂרִים אֲלֹף שְׁלֹשָׁה וּשְׁבַעִים וּמֵאָתָּיִם: .. (מה) קַח אֶת־הַלְוִיִּים תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבִנְיָ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּהֵמַת הַלְוִיִּים תַּחַת בְּהֵמַתָּם וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּים אֲנִי ה': (מו) וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלִשָּׁה וְהַשְּׁבַעִים וְהַמֵּאָתָּיִם הָעֹדְפִים עַל־הַלְוִיִּים מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מז) וְלִקְחָתָ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים לַגִּלְגָּלַת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֹשָׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל: (מח) וְנִתְּתָה הַכֹּסֶף לְאֶהְרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי הָעֹדְפִים בְּהֵם:

8. במדבר פרק ד פסוק יז - כ (פרשת במדבר)

(יז) וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהְרֹן לֵאמֹר: (יח) אֶל־תִּכְרְתוּ אֶת־שִׁבְט מִשְׁפַּחַת הַקְּהֵנִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּים: (יט) וְזָאתוּ עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיו וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתֶּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקְּדֹשִׁים אֶהְרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׁמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאוֹ: (כ) וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֵאוֹת כִּבְלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְנָתוּ: פ

9. דברים פרק לג פסוק ח - יא (פרשת וזאת הברכה)

(ח) וּלְלוֹנֵי אֹמֶר תִּמְיִדָּה וְאוֹרִיָּדָה לְאִישׁ חִסְדִּיָּדָה אֲשֶׁר נָסִיתוֹ בְּמִסָּה תְרִיבָהוּ עַל־מִי מְרִיבָה: (ט) הָאֹמֶר לְאִבּוֹ וּלְאִמּוֹ לֹא רֵאִיתִיו וְאֶת־אֶחָיו לֹא הִפִּיר וְאֶת־בָּנָיו לֹא יָדַע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתָהּ וּבְרִיתָהּ יִנְצְרוּ: (י) יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לִיעֲקֹב וְתוֹרָתָהּ לִישְׂרָאֵל יְשִׁימוּ קְטוֹרֶה בְּאֶפֶס וְכָלִיל עַל־מִזְבְּחָהּ: (יא) בְּרַח ה' חִילּוֹ וּפְעַל יָדָיו תִּרְצָה מִחַץ מִתְנַיִם קָמְיוֹ וּמִשְׁנָאִיו מִן־יְקוּמוֹן: ס

10. רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק א הלכה ג

ובן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו, ...בקש המלך להורגו ונעשה לו נס ויצא לחרון, והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד, והיה מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ה' אל עולם, וכיון שהיו העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד כפי דעתו עד שיחזירהו לדרך האמת עד שנתקבצו אליו אלפים ורבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלבם העיקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו, וישב יצחק מלמד ומזהיר, ויצחק הודיע ליעקב ומינהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו, ויעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם, וצוה את בניו שלא יפסיקו מבני לוי ממונה אחר ממונה כדי שלא תשכח הלמוד, והיה הדבר הולך ומתגבר בבני יעקב ובנלוים עליהם ונעשית בעולם אומה שהיא יודעת את ה', עד שארכו הימים לישראל במצרים וחזרו ללמוד מעשיהן ולעבוד כוכבים כמותן חוץ משבט לוי שעמד במצות אבות, ומעולם לא עבד שבט לוי עבודת כוכבים, וכמעט קט היה העיקר ששתל אברהם נעקר וחזרין בני יעקב לטעות העולם ותעיותן, ומאהבת ה' אותנו ומשמרו את השבועה לאברהם אבינו עשה משה רבינו רבן של כל הנביאים ושלחו, כיון שנתנבא משה רבינו ובחר ה' ישראל לנחלה הכתירן במצות והודיעם דרך עבודתו ומה יהיה משפט עבודת כוכבים וכל הטועים אחריה.

11. רמב"ם הלכות מלכים פרק ט הלכה א

על ששה דברים נצטווה אדם הראשון: על ע"ז, ועל ברכת השם, ועל שפיכות דמים, ועל גילוי עריות, ועל הגזל, ועל הדינים, אף על פי שכולן הן קבלה בידינו ממה רבינו, והדעת נוטה להן, מכלל דברי תורה יראה

שעל אלו נצטוה, הוסיף לנח אבר מן החי שנאמר אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו, נמצאו שבע מצות, וכן היה הדבר בכל העולם עד אברהם, בא אברהם ונצטוה יתר על אלו במילה, והוא התפלל שחריית, ויצחק הפריש מעשר והוסיף תפלה אחרת לפנות היום, ויעקב הוסיף גיד הנשה והתפלל ערבית, ובמצרים נצטוה עמרם במצות יתירות, עד שבא משה רבינו ונשלמה תורה על ידו.

12. רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה י - יג

הלכה י- כל שבט לוי מוזהרין שלא ינחלו בארץ כנען, וכן הן מוזהרין שלא יטלו חלק בביזה בשעה שכובשין את הערים שנאמר לא יהיה לכהנים הלויים כל שבט לוי חלק ונחלה עם ישראל, חלק בביזה ונחלה בארץ וכן הוא אומר בארצם לא תנחל וחלק לא יהיה לך בתוכם בביזה, וכן לוי או כהן שנטל חלק בביזה לוקה, ואם נטל נחלה בארץ מעבירין אותה ממנו. +/השגת הראב"ד/ וכן לוי או כהן שנטל חלק וכו'. א"א אם כן לא יטלו בהם תרומות ומעשרות כי הם היו תחת חלק הארץ והרי בביזת מדין לא נטלו חלק בישראל אלא בתרומה ובמצות יוצר הכל יתברך. + הלכה יא- יראה לי שאין הדברים אמורי' אלא בארץ שנכרתה עליה ברית לאברהם ליצחק וליעקב וירשוה בניהם ונתחלקה להם, אבל שאר כל הארצות שכובש מלך ממלכי ישראל הרי הכהנים והלויים באותן הארצות ובביזתן ככל ישראל. הלכה יב - ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביזתה עם אחיו מפני שהובדל לעבוד את י"י לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטי הצדיקים לרבים שנאמר יִוָּרְוּ מְשֻׁפְּטֵיךָ לְיַעֲקֹב וְתוֹרַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל, לפיכך הובדלו מדרכי העולם לא עורכין מלחמה כשאר ישראל ולא נוחלין ולא זוכין לעצמן בכח גופן, אלא הם חיל השם שנאמר ברך י"י חילו, והוא ברוך הוא זוכה להם שנאמר אני חלקך ונחלתך. הלכה יג - ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני יי לשרתו ולעובדו לדעה את יי והלך ישר כמו שעשהו האלהים ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה י"י חלקן ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים ויזכה לו בעה"ז דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ללויים, הרי דוד ע"ה = עליו השלום = אומר י"י מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי. בריך רחמנא דסייען.

13. ספר החינוך פרשת שופטים מצוה תקה שלא יטול שבט לוי חלק בביזה בשעת כבוש הארץ

ומשרשי המצוה, לפי שהם משרתי השם לא נאה להם להשתמש בכלים החטופים מיד בני אדם, לא יבא בית השם רק דבר הבא דרך שלום ויושר ואמונה, ולא שידאג עליו לב איש ואשה.

14. רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ג

הלכה י - כל המשים על לבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה הרי זה חלל את השם ובזה את התורה וכבה מאור הדת וגרס/וגרם/ רעה לעצמו ונטל חייו מן העולם הבא, לפי שאסור ליהנות מדברי תורה בעולם הזה, אמרו חכמים כל הנהנה מדברי תורה נטל חייו מן העולם, ועוד צונו ואמרו אל תעשה עטרה להתגדל בהן ולא קרדום לחפור בהן, ועוד צונו ואמרו אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטילה וגוררת עון, וסוף אדם זה שיהא מלסטם את הבריות. הלכה יא - מעלה גדולה היא למי שהוא מתפרנס ממעשה ידיו, ומדת חסידים הראשונים היא, ובזה זוכה לכל כבוד וטובה שבעולם הזה ולעולם הבא שנאמר יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא שכולו טוב.

15. פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק ד משנה ו

כבר רציתי לא לדבר בזה הציווי, לפי שהוא מבואר, וליודעי גם כן שדברי בו לא יאותו לרוב הגדולים בתורה, ואולי לכולם; אבל אומר ולא אחוש, מבלי לשאת פנים למי שקדם ולא למי שנמצא. דע, כי זה כבר אמר: אל תעשה התורה קרדום לחפור בה, כלומר: אל תחשבה כלי לפרנסה, ובאר ואמר שכל מי שיהנה בזה העולם בכבוד תורה שהוא כורת נפשו מחיי העולם הבא. והעלימו בני אדם עיניהם מזו הלשון הגלויה, והשליכוה אחרי גוון, ונתלו בפשטי מאמרים שלא הבינום - אני אבארם - והטילו להם חוקים על היחידיים ועל הקהילות,

ועשו את המינויים התוריים לחוק מכסים, והביאו בני אדם לסבור שטות גמורה, שזה צריך ומחוייב, לעזור לחכמים ולתלמידים ולאנשים העוסקים בתורה ותורתן אומנותן. וכל זה טעות, אין בתורה מה שיאמת אותו, ולא רגל שישען עליה בשום פנים. לפי שאנו אם נעיין בתולדות החכמים, זכרם לברכה, לא נמצא אצלם לא הטלת חובות על בני אדם, ולא קיבוץ ממון לישיבות המרוממות הנכבדות, ולא לראשי גלויות ולא לדיינים ולא למרבצי תורה ולא לאחד מן הממונים ולא לשאר האנשים, אלא נמצא קהילותיהם כולן יש בהם עני בתכלית, ועשיר רב הממון בתכלית, וחלילה לה' שאומר שהם לא היו גומלי חסד ונותני צדקה, אלא זה העני אילו פשט ידו לקחת היו ממלאים ביתו זהב ומרגליות, אבל הוא לא היה עושה כן, אלא מסתפק במלאכה שיתפרנס ממנה, בין ברוח בין בדוחק, ובזו למה שבידי בני אדם, הואיל והתורה מנעתו מזה. וכבר ידעת כי הלל הזקן היה חוטב, והיה חוטב עצים ולומד לפני שמעיה ואבטליון, והוא בתכלית העניות, ומעלתו - עד כי תלמידיו הם אשר הושו למשה ויהושע, וקטן תלמידיו רבן יוחנן בן זכאי. ולא יסופק לבר דעת שאילו היה מסכים לקבל מבני דורו, לא היו מניחים אותו לחטוב עצים. וחנינה בן דוסא, אשר קול קורא עליו: "כל העולם כולו אינו ניזון אלא בשביל חנניה בני וחנניה בני דיו קב חרובין מערב שבת לערב שבת", ולא ביקש מבני אדם. וקרנא דין בכל ארץ ישראל, והוא היה משקה שדות, וכשהיו באים בעלי הדין, היה אומר: או שתתנו לי מי שישקה במקומי כשאני מתעסק עמכם, או שתתנו לי שעור מה שאבטל מעבודתי, ואדון לכם. ולא היו ישראל בני דורם של אלו וזולתם לא אכזרים ולא שאינם גומלי חסדים, ולא מצאנו חכם מן החכמים שהיה מצבם דחוק שיגנה אנשי דורו שאינם מרחיבים לו, חלילה לה', אלא הם בעצמם היו חסידים, מאמינים באמת לעצמה, מאמינים בה' ובתורת משה, אשר בה הזכיה בעולם הבא, ולא יתירו לעצמם זה, ויסברו שהוא חלול השם אצל ההמון, לפי שהם יחשבו התורה למלאכה מן המלאכות אשר מתפרנסים בהן, ותבזה אצלם, ויהיה עושה זה "דבר ה' בזה" + במדבר טו, לא+....

16. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ח עמוד א

והיינו דאמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא: מיזם שחרב בית המקדש, אין לו להקדוש פרוף הוא בעולמו, אלא ארבע אמות של הלכה בלבד... ואמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא: גדול הנהגה מיגיעו יותר מירא שמים, דאילו גפי ירא שמים פתיב: {תהלים קי"ב:א} "אשרי איש ירא את ה'", ואילו גפי נהנה מיגיעו פתיב: {תהלים קכ"ח:ב} "יגיע פפיה פי תאכל אשריה וטוב לך", "אשריה", בעולם הזה, "וטוב לך", לעולם הבא, ולגפי ירא שמים "וטוב לך" לא כתיב ביה.

17. מעשה רקת הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה יג

ולא שבט לוי בלבד וכו'. ראויים הדברים למי שאמרן ואשרי הזוכה אך יש להתבונן ע"פ מ"ש רבינו פ"ג דת"ת כל המשים על לבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה ה"ז חלל את ה' וכו' מעלה גדולה היא למי שהוא מתפרנס ממעשה ידיו וכו' שנאמר יגיע כפיך כי תאכל וכו' ע"כ משמע דעכ"פ ישתדל במלאכה כדי שלא יטיל עצמו על הבריות וממ"ש כאן נראה להדיא דבלא שום מלאכה קאמר דומיא דשבט לוי ועוד שהרי כתב ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו וכו' משמע דממילא יזמין לו הטוב וי"ל בחדא מתרתי או דהכא איירי ביש לו דבר מועט ויתברך בה או דהכא איירי במסגף עצמו כדי לעסוק בתורה דומיא למ"ש שם בפסוק אדם כי ימות באהל וכו' וסוף הכבוד לבוא והמוחש לא יוכחש:

18. רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק ג

הלכה א - זרע לוי כולו מובדל לעבודת המקדש שנאמר בעת ההיא הבדיל י"י את שבט הלוי, ומצות עשה להיות הלויים פנויין ומוכנין לעבודת המקדש בין רצו בין שלא רצו שנאמר ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד, ובן לוי שקבל עליו כל מצות לוייה חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו עד שיקבל את כולן. הלכה ב - עבודה שלהן היא שיהיו שומרין את המקדש, ויהיו מהן שוערין לפתוח שערי המקדש ולהגיה דלתותיו, ויהיו מהן משוררין לשורר על הקרבן בכל יום, שנאמר ושרת בשם י"י אלהיו ככל אחיו הלויים, אי